

Петя Дубарова

Поезия

Войните кладяха под твоите боси нозе
огньовете. Ти падаше в черни окопи с убити.
Над твоите голи гърди като бесни коне,
дамгосани с кръв, смърт и огън препускаха дните.

Суетни мъже те очакваха в своята нощ -
как скверно ръцете им търсеха твоята магия,
от вино преситени, с твоята женствена мощ,
те бързаха своите мръсни души да измият.

Момчета, видели знамение в някакъв сън,
решаваха мигом, че трябва да станат прочути
и тръгнаха те лековерни по стръмния път
към топлата люлка на твоите майчини скути.

А после до смърт изморени, нечути от теб,
те хвърляха камък по твоята горда осанка,
открили, внезапно съзнали със ужас свиреп,
че цял живот бяха не с тебе, а в твоята сянка.

Прости ми, Поезийо! Малка, загубила глас,
в нозете ти царствено тихо сега коленича
и чакаща жеста ти, искаща, може би аз
на всички онези, на всички онези приличам...

Да, ние ще следваме твоя величествен ход.
През много кресливи тъпци ще минаваш спокойна.
С човешкия ритъм на твоя безсмъртен живот
ще бият сърцата на много, за теб недостойни.

Но силен, как силен е този магиен замах,
със който отреждаш ни своята светла стихия.
Как рухват пред тебе лъжата, човешкия страх.
И нищо, че в святата тайна на своята магия

заклела си някого, тайно от всичките нас.
Пак черпим от твоята сила безмерно щастливи,
защото си жива не в някой и нечие аз.
Ти в цялата същност на нашето време си жива.

1978

КРАЙ

© 1978 Петя Дубарова

Източник: http://poetry.hit.bg/dubarova_p.html

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6075>]